

2015 m. rugsėjo 22 d. pranešimas VIR

Seimo Pirmininko pavaduotojos Irenos Degutienės kalba Nepriklausomybės Akto signatarų minėjime

Gerbiamieji kolegos, gerbiamieji Nepriklausomybės Akto signatarai, poniai Valia, visi šviesaus atminimo Juozo artimieji, broliai ir giminaičiai.

Praėjo vos keli mėnesiai, kai į amžinąją kelionę palydėjome Juozą Dringelį. Tikrai gaila, kad kartu su juo negalime švęsti jo jubiliejaus. Aš Tėvynės Sąjungos-Lietuvos konservatorių frakcijos metu, kai mes dirbome kartu su Juozu, noriu prisiminti Juozą ir pažūrėti galbūt šiek tiek kitaip, negu vien tik konstatuojant jo biografijos faktus.

Laikas nenumaldomai bėga, ir lieka tik mūsų sąmoningas apsisprendimas ir pareiškimas, kad yra dalykų, kurių užmiršti nederu. Tačiau čia verta paklausti, o kas gi yra tai, ko nederu užmiršti. Juk atminties labiausiai verti yra kiekvieno iš mūsų meilės darbai. Meilės darbai, kurie lieka mums kaip žmogiškumo pavyzdys, kaip įkvėpimas toliau dirbti vardan Dievo, artimo ir Tėvynės. Užmiršti tuos darbus ir tuos, kurie juos atliko, yra tolygu leisti žmogui mirti antrą kartą. Užmiršti reiškia prarasti kompasą, moralinį pavyzdį, šaltinį, iš kurio galime semtis stiprybės.

Kokie gi yra Juozo Dringelio meilės darbai? Ryškiausiai čia šviečia jo parašas po 1990 metų kovo 11-osios Nepriklausomybės Akto. Prisimindamas tą lemtingą dieną Juozas rašė: „*Nepriklausomybės atkūrimo akto tekstas man, kaip ir daugumai deputatų sąjūdininkų, buvo žinomas iš anksto, tačiau jo klausydamasis tą kovo 11-osios vakarą ir matydamas salės priekyje vietoje sovietinių simbolių kylančią mūsų trispalvę, negalėjau sulaikyti džiaugsmo ašarų.*“ Kovo 11-oji buvo labai svarbi kelio atkarpa, tačiau jokių būdų ne pabaiga ir Juozas puikiai tą suprato.

Dar prieš nepriklausomybės paskelbimą J. Dringelis rašė apie visų mūsų lauksiančius iššūkius. Svarbiausia čia atkreipti dėmesį, jog Juozas savo raštuose perspėjo, kad didžiausią pavojų mūsų laisvei kels ne ekonominiai sunkumai, kilsiantys dėl blokados ir Maskvos bandymų pakirpti sparnus jaunai valstybei, tačiau dėl žmogaus dvasią sukausčiusių pančių. „*Žymiai sunkiau mums tapti dvasiškai laisvais. Privalome išsilaisvinti iš dvasinio skurdo klampynės, kurioje klesti sukčiavimai, vagystės, girtavimas, nepagarba ir neapykanta žmonėms, susvetimėjimas. Tik įveikę šias negandas, galėsime sukurti teisinę demokratinę valstybę, įgyvendinti socialinę teisingumą*“, – rašė jis. Per visą nepriklausomybės kelią pasiekėme iš tiesų daug, tačiau šios J. Dringelio mintys lieka itin aktualios dėl to, kad primena, jog turime akcentuoti ne tik energetinę nepriklausomybę, politinės sistemos pamatų sutvirtinimą, tačiau visų pirma apie žmogaus dvasinį ugdymą. Koks bus žmogus, tokia bus ir mūsų tėvynė. Visa tai pabrėžia svarbą stiprinti Lietuvoje šeimos institutą, gerinti švietimo sistemą, kuri nušviestų ne tik besimokančiojo protą, tačiau ir širdį.

Laisvė visada yra neatsiejama nuo iššūkių, problemų, pasitaikančių kelyje. Tačiau laisvė visų pirma kalba apie kiekvieno mūsų atsakomybę stoti į akistatą su šiais iššūkiais. Branginkime atminimą, kuriems turime būti dėkingi už šią laisvės būklę. Lai jų atminimas būna proga ne tik atminti jau nueitą kelią ir dairytis praeitį, tačiau ir įkvėpimas dabarties iššūkių akivaizdoje drąsiai žygiuoti aukščiausių idealų šviesoje.

Leiskite padėkoti mūsų frakcijos ir turbūt visų vardu Juozui už tai, kad savo gyvenimu palikai mums įkvėpiančią Tėvynės ir artimo meilės liudijimą.